

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry, **ve věci žalobce: D. A., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2017, č. j. 2388/2017/ODSH/8,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Žalobou doručenou krajskému soudu bylo zahájeno řízení o přezkum zákonnosti rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodnutím žalovaného bylo podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto

odvolání žalobce do rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 1. 11. 2016, č.j. OSA/P-5185/16-D/129 a napadené rozhodnutí uvedeného správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Žalobce se měl dle uvedeného rozhodnutí dopustit správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, účinného v době spáchání deliktu (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Mercedes reg. zn. XXX XXXX v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Konkrétně se jednalo o skutečnost spočívající v tom, že dne 2. 10. 2015 v době minimálně od 12:51 do 12:56 v ulici Náměstí Republiky (u OC GRAND) v Pardubicích, porušil nezjištěný řidič uvedeného vozidla zákaz vyplývající z dopravní značky IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem, s dodatkovou tabulkou „ZAKAZUJE SE STÁNÍ BEZ ZAPLACENÍ PARKOVACÍHO POPLATKU“), kdy na uvedeném místě parkoval, aniž by ve vozidle měl viditelně umístěný parkovací lístek. Tímto jednáním se nezjištěný řidič uvedeného vozidla dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích v návaznosti na porušení § 4 písm. c) citovaného zákona. Za spáchaný delikt byla žalobci podle § 125f odst. 3, § 125c odst. 4 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a dále povinnost k paušální náhradě nákladů ve výši 1.000 Kč podle § 79 odst. 5 správního řádu a podle § 6 odst. 1 vyhl. č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení.

Žalobní body:

První námitkou žalobce proti napadenému rozhodnutí bylo zpochybnění zákonnosti zpoplatnění parkování. Dle žalobce se správní orgány dostatečně nezabývaly otázkou, zda obec splnila všechny podmínky § 23 zákona o provozu na pozemních komunikacích a tím, zda, pokud by zpoplatnění parkování bylo v rozporu se zákonem, není možné sankcionovat nedodržení dopravní značky IP 13c. Jelikož se správní orgán těmito úvahami nezabýval, je rozhodnutí dle žalobce nepřezkoumatelné. Správní orgán měl dle žalobce provést jako důkaz příslušný cenový předpis, kterým by obec stanovila cenu parkování, a provést dokazování rozhodnutím dle § 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, aby bylo zjištěno, zda předmětná pozemní komunikace byla místní komunikací. Žalobce má totiž za to, že se jedná spíše o účelovou pozemní komunikaci, jejíž užívání nelze dle §23 zákona o provozu na pozemních komunikacích zpoplatnit.

Dále žalobce namítal, že v řízení nebylo prokázáno porušení dopravní značky IP 13c, jelikož správní orgány se nezabývaly otázkou, zda z nápisu na parkovacím automatu či na dopravní značce vyplývala povinnost umístit zaplacený parkovací lístek viditelně v zaparkovaném vozidle. Pokud by tato povinnost řidiči uložena nebyla, mohl parkovné zaplatit a lístek si nechat u sebe. Jelikož se správní orgány touto otázkou nezabývaly, považuje žalobce jejich rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Další žalobní bod spočíval v tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno. Dle žalobce je napadené rozhodnutí zjevně „vyplněnou šablonou“, což dovozuje z podobnosti napadeného rozhodnutí s rozhodnutím žalovaného ze dne 9.1.2017, č. j. 1681/2017/ODSH/8, kdy uvádí čtyři věty, které se s výjimkou označení účastníků shodují.

Dále žalobce napadenému rozhodnutí vytýká, že použitím formulace „ze spisového materiálu bezesporu vyplývá, že dne XXX neznámý řidič spáchal přestupek“ učinil žalovaný tzv. „souhrnné zjištění“, které není přezkoumatelné. Žalovaný dále nikterak neodůvodnil závěr o tom, že kroky uskutečněné správním orgánem prvního stupně byly dostatečné ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích a dále řádně neodůvodnil, zda správní orgán prvního stupně při svém postupu nepochybil, žalovaný totiž pouze citoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, aniž by svou úvahu odůvodnil. Co se týče podobnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, dle žalobce se nejednalo o skutkově obdobný případ. Žalobce navrhl provést jako důkaz všechna rozhodnutí, která ve věci správního deliktu podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích vydala v měsíci listopadu 2016 Mgr. L. M., aby se prokázala jejich podobnost. Dále ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost v tom, že správní orgán dostatečně nezdůvodnil, proč výzva provozovatele v souladu s § 125h odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích postačovala ve smyslu následného postupu podle § 125f téhož zákona, když zákon vyžaduje učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku, přičemž se jedná o neurčitý právní pojem, který správní orgán musí ve svém rozhodnutí řádně vysvětlit. Správní orgán dle žalobce nezkoumal ani to, zda byla naplněna materiální stránka přestupku, tj. společenská škodlivost. Z těchto důvodů má žalobce rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Dále žalobce namítal vady výroku, kdy správní orgán prvního stupně specifikoval místo spáchání přestupku jako „v ulici náměstí Republiky (u OC GRAND) v Pardubicích.“ Žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které pro specifikaci místa skutku není možné použít názvy provozoven. I kdyby bylo umístění u OC GRAND bráno za přijatelnou specifikaci, žalobce dále namítá, že i na parkovišti před tímto obchodním centrem se vyskytují parkovací místa, která se nacházejí v působnosti dopravní značky V 12c („Zákaz zastavení“), která přerušuje platnost dopravní značky IP 13c. Tedy místo spáchání přestupku nebylo dle žalobce vyjádřeno dostatečně určitě tak, aby bylo možné najisto stanovit, že se řidič dopustil předmětného přestupku. Rovněž se na daném místě nachází místa pro invalidy a taxi, na kterých také neplatí značka IP 13c, a to z důvodu kolizního pravidla *lex specialis derogat generali*.

Žalobce má za to, že žalovaný neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele, jelikož jeho postup byl čistě formální, kdy poté, co se označený řidič nedostavil k předvolání, správní orgán věc podezření z přestupku bez dalšího odložil. V úvahu však přicházelo zkoumání kamerového systému či opakovaná urgence označeného řidiče. Správní orgán uvedl, že označení F. S. za řidiče je obstrukční, jelikož je za něj označován i jinými provozovateli, což je skutečnost, kterou znal z úřední činnosti. Ač na základě této skutečnosti správní orgán rozhodl, neinformoval o tom předem žalobce, čímž mu znemožnil se k dané skutečnosti vyjádřit.

Poslední námitkou žalobce je námitka protiústavnosti skutkové podstaty správního deliktu, kdy pokuta za přestupek nepostihuje jeho pachatele, ale je přenášena na provozovatele vozidla, jehož zjištění je pro správní orgán snazší, přičemž po zahájení řízení o deliktu provozovatele vozidla již nelze zahájit řízení o přestupku s jeho pachatelem. Žalobce dále poukázal na analogii s vlastnictvím zbraně, kdy by za vraždu byl v takovém případě odpovědný vlastník zbraně, který ji někomu zapůjčil. Dle žalobce tak není možné trestat provozovatele vozidla za jednání řidiče, jelikož provozovatel nemá možnost ovlivnit chování

řidiče, maximálně může ověřit, zda má řidič řidičské oprávnění, které by mělo prokazovat jeho znalost pravidel silničního provozu. Výše uvedeným pak dle žalobce dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.

Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí včetně předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný uvedl, že v daném řízení bylo podáno pouze blanketní odvolání, které ani přes výzvu nebylo doplněno, čímž žalobce přesouvá vlastní rozhodování na soudy, což žalovaný považuje za postup v rozporu s ustanovením § 75 s. ř. s. Žalovaný má postup správního orgánu prvního stupně za správný, kdy přestupek neznámého řidiče byl zadokumentován strážníky městské policie, na fotografiích bylo zřetelně vidět dopravní značení v daném místě a byly pořízeny fotografie předmětného vozidla, ze kterých je patrné, že parkovací lístek za předním sklem umístěn nebyl. Správní orgán prvního stupně vydal výzvu k zaplacení částky, ve které žalobce poučil, že se může projednání deliktu vyhnout, pokud označí osobu, která delikt spáchala. Žalobce pak uvedl, že v daném čase předmětné vozidlo řídil F. S., tuto osobu správní orgán prvního stupně předvolal k podání vysvětlení, přičemž předvolání zaslal na adresy, které mu sdělil žalobce, zásilka se však správnímu orgánu vrátila jako nedoručitelná. Jelikož správní orgán prvního stupně nezjistil pachatele přestupku, zahájil řízení ve věci správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, dne 18. 10. 2016 pak provedl důkaz listinami, o čemž učinil ve spise záznam, a následně vydal rozhodnutí ve věci správního deliktu.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Správní orgán prvního stupně obdržel dne 15.2.2016 oznámení o podezření ze spáchání přestupku ve věci žalobce spočívající v tom, že vozidlo značky Mercedes Benz, reg. zn. XXX XXXX, jehož je žalobce provozovatelem, bylo dne 2. 10. 2015 v čase od 12:51 do 12:56 zaparkováno na Náměstí Republiky v Pardubicích, a to bez platného parkovacího lístku. Součástí oznámení byly tři kusy fotografií, ze kterých je patrné, ve kterém místě na Náměstí Republiky vozidlo žalobce parkuje včetně té okolnosti, že za předním sklem vozidla není na viditelném místě umístěn parkovací lístek a že se předmětné místo nachází v platnosti dopravní značky IP 13c s dodatkovou tabulkou „ZAKAZUJE SE STÁNÍ BEZ ZAPLACENÍ PARKOVACÍHO POPLATKU.“ K výzvě správního orgánu prvního stupně dle § 125h zákona o provozu na pozemních komunikacích ze dne 2.5.2016 zaslal žalobce dne 17. 5. 2016 podání, ve kterém za řidiče předmětného vozidla v daný čas označil F. S., zaměstnance společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., nar. ..., trvale bytem ... Dne 1. 9. 2016 byla věc přestupku odložena. Předvolání k podání vysvětlení bylo uvedené osobě doručováno na žalobcem uvedenou adresu trvalého pobytu v Rakousku a na doručovací adresu v České republice, kdy byl tento údajný řidič doručovatelem označen v obou případech za neznámého adresáta. Dále bylo předvolání doručeno do datové schránky zaměstnavatele údajného řidiče pana F. S., tj. do datové schránky zmocněnce žalobce. Tedy správnímu orgánu prvního stupně se přes okolnostem přiměřeně vyvinuté úsilí nepodařilo zjistit osobu pachatele přestupku. Dne

1.9.2016 byl vydán příkaz ve věci správního deliktu, proti kterému podal žalobce dne 9.9.2016 odpor. Následně dne 12.9.2016 byl žalobce vyrozuměn o pokračování správního řízení a poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dále byla žalobci doručena písemnost ze dne 6.10.2016, která obsahovala sdělení o doplnění důkazů, vyrozumění o provedení důkazů mimo ústní jednání a poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. V uvedené písemnosti bylo obsaženo výslovné poučení o tom, že důkazy budou prováděny mimo ústní jednání dne 21.10.2016 v 9:00 hodin v budově Magistrátu města Pardubic s tím, že poté bude mít správní orgán shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí. K vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí byla žalobci stanovena lhůta 5 dnů ode dne provedení důkazů s uvedením času, kdy se lze dostavit ke správnímu orgánu prvního stupně a s tím, že je možné dohodnout i jiný čas. Dále je ve správním spise založen záznam o provedení důkazu listinou ze dne 21.10.2016 v době od 9:00 do 10:00 hodin. Důkaz byl proveden listinami shora uvedenými, včetně dne 6.10.2016 do správního spisu doplněných barevných fotografií zaparkovaného vozidla z místa přestupku a Nařízení č. 1/2014 Rady města Pardubic o placeném stání na místních komunikacích, přičemž ve vztahu k těmto doplněným důkazům bylo žalobci k jeho žádosti sdělením ze dne 12.10.2016 sděleno, že se s nimi může seznámit v souladu s rozsudkem NSS ze dne 13.8.2008, č.j. 2 As 38/2007-78 postupem podle § 38 správního řádu, tedy využitím institutu nahlížení do správního spisu.

Dne 1.11.2016 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, které bylo následně žalovaným rozhodnutím k odvolání žalobce potvrzeno, jak uvedeno shora. Dle odůvodnění vzal správní orgán prvního stupně na základě oznámení Městské policie Pardubice a na základě pořízené fotodokumentace za prokázané, že vozidlo, jehož je žalobce provozovatelem, stálo v rozhodnou dobu na místě vymezeném ve výroku rozhodnutí bez úhrady parkovacího poplatku, čímž byl porušen zákaz vyplývající z dopravní značky IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem s dodatkovou tabulkou „ZAKAZUJE SE STÁNÍ BEZ ZAPLACENÍ PARKOVACÍHO POPLATKU“), tedy vzal za prokázané, že se nezjištěný řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, tedy uzavřel, že z důvodu odložení věci přestupku se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť nezajistil v rozporu s ust. § 10 téhož zákona, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dne 24. 11. 2016 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno blanketní odvolání zmocněnce žalobce společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. Výzva k odstranění vad odvolání podle § 37 odst. 3 a § 82 odst. 2 správního řádu byla doručena zástupci žalobce do datové schránky dne 16. 12. 2016. Odvolání doplněno nebylo a dne 10.1.2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, ve kterém zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V odůvodnění žalovaný uvedl, že věc přestupku byla odložena, jelikož se nepodařilo zjistit pachatele přestupku, čímž byly splněny podmínky pro projednání správního deliktu provozovatele vozidla a zároveň žalobcem nebyly uplatněny liberační důvody podle § 125f odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích řádně uplatněných žalobních bodů, a to podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.) po veřejném projednání věci. Krajský soud poznamenává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se

může soud v případě shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci činí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2.7.2007, č.j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29.5.2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47, dostupné stejně jako všechna další citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz). K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že soud je povinen reagovat na každou dílčí námitku a tu obsáhle vyvrátit, jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

K postupu, kdy žalobce v průběhu řízení týkajícího se dopravních přestupků, což lze vztáhnout i na správní delikt žalobce v dopravě, neuplatní věcné námitky a podá jen blanketní odvolání, přičemž námitky jsou obsaženy až v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vyjádřil v tom smyslu, že jej lze dle kontextu posuzovat jako účelový. Například lze citovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2013, č. j. 1 As 83/2013–60, který uvádí, že je „*obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci jako účelová.*“ V žalobcem uplatněné žalobě je namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu v podstatě z toho důvodu, že se nezabýval všemi v úvahu v obecné rovině přicházejícími námitkami. Takový přístup k posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí krajský soud odmítá, jelikož vždy by bylo možné přijít s další okolností dosud nenamítanou, kterou by správní orgán před vydáním rozhodnutí teoreticky mohl zkoumat, čímž by jakékoliv správní rozhodnutí mohlo být zpochybněno jako nepřezkoumatelné. Žalovaný v tomto řízení neměl možnost vypořádat se s námitkami proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť je žalobce uplatnil až v řízení před soudem, proto napadenému rozhodnutí nelze vytýkat nepřezkoumatelnost pro nevypořádání se s veškerými možnými námitkami ze strany žalobce.

První námitka žalobce se týkala zákonnosti samotného zpoplatnění parkování, kdy žalobce vytýkal správním orgánům, že se dostatečně nezabývaly předpoklady pro umístění parkovací značky č. IP 13c, konkrétně zda byl vydán platný ceník, kterým by byla určena cena parkovného, a zda se v daném případě jednalo o místní komunikaci. Jak je uvedeno výše, žalovanému není možné klást za povinnost vypořádat se se všemi hypoteticky možnými námitkami žalobce, zejména pokud je podáno pouze blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Opačný závěr by byl zcela v rozporu se zásadou rychlosti řízení vyjádřenou v § 6 správního řádu. V souladu se zásadou projednací měl žalobce možnost tuto námitku uplatnit jak v řízení před správním orgánem prvního stupně, tak v podaném odvolání. Pokud tak neučinil, *de facto* se tím vzdal práva na přezkum této námitky před správními orgány a skutečnost, že se s ní správní orgán nevypořádal, nemůže znamenat nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Rovněž tvrzení žalobce o tom, že se v daném místě jedná spíše o účelovou komunikaci, nemá žádnou oporu v provedeném dokazování a žalobce jej nikterak neodůvodnil ani nepředložil důkazy pro toto své tvrzení, proto jej soud považuje za zcela účelové.

Pouze nad rámec výše uvedeného, v rámci *obiter dictum*, soud uvádí, že v případě umístění dopravní značky se jedná z materiálního hlediska o opatření obecné povahy, tudíž je

při jeho posuzování třeba vycházet z presumpce správnosti. Skutečnost, že se jedná o opatření obecné povahy, vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 As 214/2015-25, kde se uvádí: „*Posouzením dopravní značky jako opatření obecné povahy se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98 (publikovaný pod č. 740/2006 Sb. NSS), nebo rozsudku ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008 - 100 (publikovaný pod č. 1794/2009 Sb. NSS). Z citované judikatury a odborné literatury přesvědčivě plyne, že právě stanovení dopravního značení představuje typický příklad opatření obecné povahy v materiálním pojetí. Jestliže se totiž tato forma rozhodnutí vyznačuje konkrétností předmětu a obecností subjektů, jedná se z materiálního hlediska právě o opatření obecné povahy (k tomu blíže viz např. J. Vedral: Správní řád – komentář, Polygon, 2006, str. 966 a násl.; Jan Kněžínek: Opatření obecné povahy na praktickém příkladu stanovení dopravního značení, Právní fórum č. 4/2007, str. 143 a násl.). Právě umístěním dopravní značky na konkrétní místo totiž dochází ke konkretizaci pravidel (práv a povinností blíže nespécifikovaných účastníků provozu na pozemních komunikacích) vyplývajících z této dopravní značky na konkrétní dopravní situaci, která existuje na daném místě.*“

K úvaze o presumpci správnosti opatření obecné povahy lze uvést z literatury: „[t]oto ustanovení reflektuje mocenskou povahu opatření obecné povahy jako smíšeného správního aktu, který je stejně jako normativní či individuální právní akt chráněn presumpcí správnosti až do svého pravomocného zrušení. (viz Potěšil, L.; Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014, s. 959). Aby tudíž mohlo dojít ke zneplatnění dopravní značky jako opatření obecné povahy, musel by žalobce úspěšně prokázat, že byla vydána v rozporu s právními předpisy, tedy jeho subjektivní náhled na tuto konkrétní dopravní značku nemá vliv na objektivní povinnost se jí řídit. Soud tedy shrnuje, že neznámý řidič, tedy pachatel přestupku byl povinen se řídit dopravní značkou, naproti tomu není oprávněn činit si úsudek o její správnosti a na základě takového úsudku se teprve rozhodnout, zda bude dopravní značení respektovat, či nikoliv. Povinnost řídit se pravidly silničního provozu je jasně dána v § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, podle kterého platí, že *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.* Tedy přestupce byl povinen bez dalšího řídit se v dané věci svíslou dopravní značkou IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem s dodatkovou tabulkou „ZAKAZUJE SE STÁNÍ BEZ ZAPLACENÍ PARKOVACÍHO POPLATKU“), přičemž pro úplnost krajský soud doplňuje, že žalobce netvrdil okolnosti krajní nouze či nutné obrany. Obdobně je taková povinnost účastníka silničního provozu vyjádřena v judikatuře Nejvyššího správního soudu, např. v rozsudku ze dne 26.8.2009, č.j. 1 As 57/2009 - 51: „*Účastník silničního provozu je totiž povinen řídit se dopravním značením i tehdy, když se mu to jeví jako nevhodné, nepohodlné či neúčelné. Porušení povinnosti řídit se dopravním značením není přestupkem pouze v případě okolností upravených v příslušných právních předpisech, tedy mj. v případě krajní nouze či nutné obrany (§ 2 odst. 2 zákona o přestupcích). To stěžovatel netvrdil, ani ze spisů nevyplývá, že by takové okolnosti v řešeném případě nastaly.*“ Uvedená žalobní námitka proto nemůže být již z povahy věci důvodná.

Jako účelovou soud hodnotí další námitku žalobce, že správní orgán dostatečně nezkoumal, zda na parkovacím automatu či na dopravní značce byla řidiči uložena povinnost umístit parkovací lístek na viditelném místě ve vozidle. Žalobce netvrdí, ani neprokazuje, že by v daném případě poučení o povinnosti umístit parkovací lístek viditelně ve vozidle nebylo uvedeno na dodatkové tabulce dopravní značky či na parkovacím automatu, pouze uvádí, že tato okolnost nebyla prokázána. Tuto námitku však žalobce ani nevznášel ve správním řízení,

což by správnímu orgánu umožnilo se s ní vypořádat, tudíž se žalobce *de facto* vzdal práva na projednání této námitky. Nad rámec uvedeného pak soud zjistil, že povinnost umístit parkovací lístek viditelně za přední sklo vozidla je jednoznačně stanovena v čl. 3, bod 3. Nařízení Rady města Pardubic č. 1/2014 o placeném stání na místních komunikacích, které nabylo účinnosti dne 1.4.2014 a jímž byl ve správním řízení proveden důkaz. Nařízení rady obce jsou přitom obecně závazným právním předpisem, který obec vydává v rámci přenesené působnosti výkonu státní správy v souladu s čl. 79 odst. 3 Ústavy, § 11, § 102 odst. 2 písm. d) zák. č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) a v daném případě dále konkrétně na základě ustanovení § 23 odst. 1 písm. a), c) zák. č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Tedy pro nařízení rady obce platí zásada předpokladu znalosti právního předpisu s tím, že jeho neznalost neomlouvá (*Ignorantia iuris non excusat*). Tedy námitka žalobce o tom, že nebylo prokázáno, zda text dodatkové tabulky dopravní značky či text umístěný na parkovacím automatu obsahuje poučení o způsobu prokázání úhrady parkovného, nemůže být důvodná, neboť tato okolnost je upravena obecně závazným právním předpisem, jehož znalost se presumuje, přičemž nadto se jedná o právní úpravu plně odrážející jedinou reálnou možnost prokázání hotovostní úhrady parkovného v parkovacím automatu pro daný čas a vozidlo, která je v zásadě bez výhrad denně akceptována a realizována řidiči na území měst a obcí v celé České republice.

Dále žalobce namítal, že rozhodnutí obou správních orgánů jsou nepřezkoumatelná, protože se jedná o pouhé užití šablony. Žalobce citoval judikaturu Ústavního soudu, která je však v daném případě zcela nepřiléhavá a nikterak se nedotýká otázky opětovného používání stejných formulací. Soud neshledal v odůvodnění správních orgánů žádné pochybení, jelikož stěží lze správním orgánům vytýkat, že používají ve skutkově shodných věcech stejné formulace. Je třeba si uvědomit, že otázka nezaplaceného parkovného je pro správní orgány věcí zcela běžnou a často se opakující, včetně opakované osoby téhož zmocněnce a téže osoby údajného řidiče, jak vyplývá z vyjádření žalovaného a rovněž jak je soudu známo z úřední činnosti (např. sp. zn. 52 A 25/2017) a nelze proto po správním orgánu rozumně požadovat, aby každé rozhodnutí obsahovalo originální formulace, které se neshodují s formulacemi použitými v ostatních rozhodnutích. I z podané žaloby je zjevné, že sám žalobce, resp. jeho právní zástupce, pouze upravil „šablonu“, když např. první žalobní bod uvádí slovy „*Další otázkou je...*“ a v druhém žalobním bodu cituje jiné než napadené rozhodnutí, ve kterém se jednalo o vozidlo zaparkované v ulici Sladkovského v Pardubicích. Jako zcela nedůvodný pak soud vyhodnotil související důkazní návrh žalobce, aby bylo provedeno dokazování všemi rozhodnutími vydanými oprávněnou úřední osobou Mgr. L. M., neboť i kdyby byla vzájemná podobnost vydaných rozhodnutí zjištěna, nemohla by mít tato okolnost sama o sobě vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí.

Neobstojí ani námitka žalobce spočívající v tom, že žalovaný provedl pouze tzv. souhrnné zjištění, když v rozhodnutí uvedl „*Ze spisového materiálu bezesporu vyplývá, že dne 2. 10. 2015 neznámý řidič spáchal přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.*“ Je sice pravdou, že žalovaný skutková zjištění podrobněji neodůvodnil, to však nebylo nezbytně třeba, jelikož se jednalo o rozhodnutí odvolacího orgánu, který měl na základě banketního odvolání přezkoumat rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ve kterém byla skutková zjištění popsána dostatečně podrobně. Jelikož žalobce v odvolání neuvedl žádné námitky, nevystala pro žalovaného potřeba dodatečně odůvodňovat spáchání přestupku nad rámec odůvodnění uvedeného správním orgánem prvního stupně.

Žalobce dále namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelný, neboť místo zaparkování vozidla není jednoznačně určeno, protože v rámci ulice Náměstí Republiky je specifikováno pouze názvem provozovny OC Grand. Soud považuje tuto námitku za zcela nemístnou, když samo o sobě toto určení velmi přesně specifikuje konkrétní místo, kde ke spáchání přestupku došlo. Žalobce argumentuje rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2010, č. j. 4 As 28/2010-56, ten ovšem není relevantní, jelikož v odkazovaném případě soud uzavřel, že kvůli nejasnosti v místě spáchání přestupku není možné zjistit, jak daleko se nacházel konec obce a tudíž posoudit společenskou škodlivost spáchaného přestupku. Z napadeného rozhodnutí žalovaného však jasně vyplývá, na kterém parkovišti vozidlo žalobce parkovalo a rovněž je z fotografií zřejmé, že toto vozidlo stálo v rámci působnosti značky IP 13c. Z fotografií předložených městskou policií, které byly pořízeny v den spáchání přestupku, obsahují totiž datum a čas pořízení, je nepochybné, že v daném místě nebyla umístěna zákazová vodorovná dopravní značka V12c (žlutá plná čára). Rovněž nebylo prokázáno, že právě to parkovací místo, na kterém stálo vozidlo žalobce, bylo vyhrazeno pro invalidy či taxi.

Pro posouzení věci je podstatné, že důkazy byly řádně provedeny mimo ústní jednání v souladu s ustanovením § 51 správního řádu a o provedení takového důkazu v souladu s ustanovením § 53 odst. 6 správního řádu učinil správní orgán záznam do spisu, jak je již uvedeno shora. K tomu, že se jednalo o důkaz získaný od strážníků městské policie, krajský soud zdůrazňuje, že žalobce v dané věci neuvedl žádné konkrétní, ale ani obecné námitky proti nezaujatosti a nestrannosti dotčených strážníků městské policie, tedy není žádný rozumný důvod pochybovat o jejich nestrannosti v dané věci, jak ostatně odpovídá i judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek NSS ze dne 27.9.2007, č.j. 4 As 19/2007-114). Tedy nebylo zjištěno, že by zasahující strážníci Městské policie Pardubice měli na výsledku zásahu jakýkoliv zájem, když vykonávali svou povinnost a ani nebylo zjištěno, že by při tomto zásahu překročili míru nezbytnou k dosažení legitimního účelu. K použitelnosti těchto listin včetně fotografií jako důkazu krajský soud odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 20.6.2017, č.j. III. ÚS 1319/2017 (bod 9): *„Ústavnímu soudu nezbyvá, než přisvědčit NSS, že k odsouzení za přestupek není nezbytně nutný výslech policistů provádějících měření, neexistují-li objektivní pochybnosti o jeho správnosti. Ostatně ani v trestním řízení, na jehož standardy stěžovatel upozorňuje, není úplně obvyklé, aby soud vyslýchal policisty provádějící kupříkladu ohledání místa činu či srovnání genetických nebo balistických vzorků. Takový výslech je naopak spíše výjimkou v situaci, kdy úřední listiny obsahují nějaké nedostatky, nebo rozporuje s dalšími důkazy. U méně závažné přestupkové agendy tak není takový postup rovněž nutný. Úřední záznamy totiž mimo jiné nahrazují výpovědi policistů, kteří by již, zcela pochopitelně, nemuseli být schopni jednotlivé dopravní přestupky kupříkladu s odstupem jednoho roku identifikovat a vzájemně od sebe odlišit.“* Tedy, rovněž na základě tohoto nálezu Ústavního soudu je na místě uzavřít, že fotodokumentace spolu s oznámením o podezření ze spáchání přestupku, které zpracovala Městská policie Pardubice, je dostatečným důkazem o spáchání přestupku včetně té okolnosti, že vozidlo parkovalo v působnosti dopravní značky IP 13 c. Soud neprovedl pro nadbytečnost důkaz fotodokumentací žalobce, neboť měl skutkový stav za dostatečně prokázaný, přičemž fotodokumentace předložená k žalobě ani nezachycovala datum, k němuž byla pořízena. Soud tedy vyhodnotil námitky spočívající v tvrzených vadách výroku jako nedůvodné.

Dále žalobce namítal, že správní orgán neučinil veškeré nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, například mohl dle žalobce zkoumat kamerový systém či opětovně předvolat údajného řidiče F. S. Krajský soud se tak zabýval namítaným nesplněním podmínek

pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu ust. § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek NSS ze dne 16.11.2014, čj. 1As 131/2014-45). Na prvním místě je tedy odpovědnost přestupce za přestupek, což vyplývá i z ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce právní úpravy správního deliktu dle ust. § 125f zákona o silničním provozu *„je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“* (srov. rozsudek NSS ze dne 11.12.2014, čj. 3As 7/2014-21). *„Bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku* (srov. rozsudek NSS ze dne 22.10.2015, čj. 8As 110/2015-46).

Jen v případě, pokud mají správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, se o to musí pokusit (srov. rozsudek NSS ze dne 22.10.2015, čj. 8As 110/2015-46). Takovým případem může být například situace, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu informace o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu. V takovém případě správní orgány by měly a mohly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28.8.2014, čj. 30A 92/2013-27 citovaný v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2015, čj. 8As 110/2015-46). Avšak naopak v případě, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat, nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodů podle § 60 odst. 1 věty za středníkem, zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích, naplněna a správní orgán o odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt (srov. výše citovaný rozsudek NSS). Soud uzavírá, že správní orgán prvního stupně učinil dostatečné kroky, když se pokusil označenému řidiči F. S. doručit předvolání na obě adresy uvedené žalobcem, přičemž z obou dvou se zásilka vrátila, jelikož na dané adrese byl neznámý. Nad rámec těchto povinností správní orgán prvního stupně doručil předvolání i deklarovanému zaměstnavateli F. S. společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. Tím byla naplněna podmínka učinění nezbytných kroků v souladu s výše citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu.

Dále žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval materiální stránkou přestupku. Materiálním znakem přestupku je jeho společenská škodlivost, která spočívá v ohrožení nebo porušení zájmů a hodnot chráněných zákonem. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008-45 přitom akceptuje ten výklad, že naplnění formální skutkové podstaty přestupku s sebou zpravidla nese i naplnění materiálního znaku přestupku: *„Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, tedy naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“*. Tedy je zjevné, že k naplnění materiálního znaku přestupku nedojde pouze v případě, kdy není porušen, ale ani ohrožen chráněný zájem společnosti, nikoliv toliko právem chráněný zájem konkrétního účastníka silničního provozu. V dané věci je přitom zjevné, že byl porušen zájem společnosti na dodržování pravidel silničního provozu upravený dopravní značkou IP 13c, přičemž skutkové okolnosti byly již v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dostatečně popsány a vyhodnoceny.

Poslední námitkou žalobce byla tvrzená protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, které ukládá provozovateli vozidla zajistit dodržování předpisů řidičem vozidla. Žalobce spatřoval protiústavnost v nemožnosti ovlivnit chování řidiče vozidla, přenášení odpovědnosti za spáchaný přestupek na provozovatele a v porušení presumpce neviny. K této námitce krajský soud uvádí, že v případě odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích se jedná o objektivní odpovědnost (není tedy možné argumentovat zásadou presumpce neviny, když se vina v tomto případě nedokazuje), což stvrzuje i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 11.12.2014, č.j. 3 As 7/2014-21: *„Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci-nástroje spáchaní protiprávnosti-z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby. Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn., zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“* K analogii použité žalobcem ohledně zapůjčení zbraně a případné trestní odpovědnosti zapůjčitele za následek lze uvést pouze toliko, že trestní odpovědnost je na rozdíl od odpovědnosti za správní delikt konstruována jako subjektivní, tudíž vždy vyžadující zavinění. Předestřená analogie tudíž není přiléhavá.

Rovněž i Ústavní soud dospěl k závěru, že se nejedná o úpravu protiústavní. Usnesením ze dne 22.12.2015, sp. zn. I. ÚS 508/15 (dostupné na www.nalus.usoud.cz), totiž

odmítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. V odůvodnění zmíněného usnesení přitom uvedl: „*Pochybení obecných soudů a správních orgánů s ústavní intenzitou není Ústavním soudem ve věci spatřováno. Právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel. Obecné soudy řádně, logicky a na podkladě dostatečného důkazního stavu vyložily, proč neposoudily námitky stěžovatele proti správnímu rozhodnutí o vyslovení viny a sankce za spáchaný správní delikt jako důvodné.*“ Jak dále uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23.3.2016, č.j. 6 As 128/2015-32: „*Z tohoto lze tedy dovozovat obecný závěr o ústavní konformnosti předmětné právní úpravy. Pokud by totiž Ústavní soud považoval předmětné ustanovení za protiústavní, byla by pak jeho aplikace provedená správními orgány a soudy logicky stížena protiústavností. Ústavní soud však výslovně uvedl, že v postupu soudů a správních orgánů nespátřuje pochybení dosahující intenzity protiústavnosti.*“ Na základě uvedeného je tedy krajský soud jednoznačného názoru, že se nejedná o protiústavní právní úpravu.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s.ř.s.), když žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu takové náklady řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 22. listopadu 2017

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: